

Kedves Olvasó!

Szaktánk folyóiratainál újabban szokássá vált, hogy az egyes számok bevezetőjeként a főszerkesztők személyes "beszélgetést" folytatnak olvasóikkal. E néhány sor nem ennek a meghonosítását jelenti a Könyvtári Figyelőben. Én mos először és egyben utoljára élek ezzel a lehetőséggel.

Búcsúzni szeretnék. Tizenkét év után, nehéz szívvel bár, de megválok a laptól. Hogy miért? Őszintén szólva, nem tudom.

Egy 1988-ban készült és a Könyvtárosban is megjelent interjúban azt mondtam, hogy a lapot addig szeretném szerkeszteni, amíg nem szólal meg bennem az "önkritika csengő", hogy már nem megy. Akkor magam fogok jelentkezni, azt mondani, "elég". De nem, most nem erről van szó. "Kívülről" csengettek. Hogy mi okból, azt nem tudom. Ezt velem senki nem közölte, csak a közömbös papír adta tudtomra, hogy a megbízatásom lejár.

Bízom abban, hogy a személyemtől való megválás mögött csak a fiatalítás szándéka áll, s nem a munkámmal való elégedetlenség. A fiatalítással — már csak, mint több könyvtáros generáció oktatója is — messzemenően egyetértek. Az elégedetlenséggel nem, mert szerkesztői munkámat eddig inkább elismerés, sem mint kifogás érte.

Köszönöm a lap munkatársainak, a szerkesztőbizottság elnökének és minden volt és jelenlegi szerkesztőbizottsági tagnak mindazt, amivel hozzájárultak annak a folyóiratnak a megjelenéséhez, amelyet a visszajelzések szerint a szakma kedvelt és hasznosnak ítélt. Köszönöm a lap olvasóinak a folyamatosan megnyilvánuló bizalmat és a kollegiális biztatást. Kérem, hogy az áhítalom még nem ismert utódomat is részesítsék mindebben.

A magyar könyvtárügynek és szolgálójának, a Könyvtári Figyelőnek, a lap munkatársainak és olvasóinak további sikereket kíván

Budapest, 1990. július

a búcsúzó felelős szerkesztő

*Gerő Zsoltné
(sokuknak csak Vera)*